

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1352/2024
27.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА, из ..., чији је пуномоћник Весна Јовановић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за производњу, трговину и услуге „Му Argos“, д.о.о. Лазаревац, чији је пуномоћник Вељко Урошевић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1989/23 од 07.02.2024. године, у седници одржаној 27.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1989/23 од 07.02.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1989/23 од 07.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 852/19 од 05.04.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је ништав и без правног дејства споразум о престанку радног односа од ...2019. године и да се тужени обавезе да тужиљи на име накнаде штете због неисплаћених зарада за период од 20.08.2019. године до 30.11.2019. године, исплати појединачно наведене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као и да на ове износе уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање РФ ПИО, и обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка од 177.00,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повред одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану одлуку, у смислу одредбе члана 408, Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон), па је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, ни друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити. Тужила се у ревизији само паушално позива на учињене битне повреде одредаба парничног поступка пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на неодређено време, на пословима ..., све до ...2019. године, када јој је престао радни однос на основу оспореног споразума о престанку радног односа. У наведеном споразуму као датум закључења је наведен ...2019. године, споразум садржи својеручни потпис тужиле, потпис овлашћеног лица туженог, печат туженог, као и констатацију да је тужила пре закључења споразума обавештена о последицама у погледу права за случај незапослености. Тужила је имала намеру да пређе да ради код другог послодавца, а одјављена је са обавезног социјалног осигурања ...2019. године, на основу оспореног споразума.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство Споразум о престанку радног односа од ...2020. године, као и захтев за накнаду штете у виду неисплаћених зарада, закључивши да је тужили својевољно престао радни однос, да је побијани споразум закључен 20.08.2019. године, у писаној форми написан и потписан, да садржи својеручни потпис тужиле, потпис овлашћеног лица туженог, печат туженог, да је констатовано да је пре закључења споразума тужила упозната са последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености.

По оцени Врховног суда, одлука нижестепених судова заснована је на правилној примени материјалног права.

Наиме, један од разлога за престанак радног односа из члана 175. тачка 3) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18) је и споразум између запосленог и послодавца који сагласно члану 177. истог закона мора изражавати сагласност воље уговорних страна.

Одредбом члана 177. Закона о раду у ставу 1. прописано је да радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог. Ставом 2. наведеног члана закона предвиђено је да пре потписивања споразума, послодавац је дужан да запосленог писменим путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености.

Према цитираној одредби закона, основ за престанак радног односа је споразум који закључују послодавац и запослени. Сматра се да је споразум закључен када послодавац и запослени постигну сагласност како о престанку радног односа, тако и у погледу осталих питања која су од значаја за престанак радног односа (дан прекида рада, исплата неисплаћених зарада и других примања по основу рада, права у погледу неискоришћеног годишњег одмора и др). Да би споразумни престанак радног односа

производио радно-правно дејство, он мора да буде резултат слободно изражене воље. Битан елемент споразума је датум закључења пошто се према њему оцењује способност уговарања, као и датум престанка радног односа, с обзиром да се послодавац и запослени том приликом споразумевају о свим битним елементима за радно-правни статус запосленог.

Нижестепени судови су извели правилан закључак да су странке, потписивањем предметног споразума, исказале сагласност воља у погледу престанка радног односа тужиле, у ситуацији када је утврђено да тужила приликом закључивања уговора о раду са послодавцем није потписала и споразум о престанку радног односа без датума, што указује да се не ради о бланко потписаном споразуму о престанку радног односа који је тужени касније активирао, па су били испуњени услови за престанак радног односа тужиле у смислу члана 177. став 1. ЗОР.

Супротно наводима ревизије, у конкретном случају, правилном оценом изведених доказа применом правила о терету доказивања, нижестепени судови су правилно утврдили чињенично стање и закључили да тужила није доказала тврдње да је споразум о престанку радног односа као бланко документ (формулар са остављеним простором за уношење података о датуму престанка радног односа), потписала истог дана када је и закључен уговор о раду.

Осталим наводима ревидента, оспорава се утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа, што је у супротности са чланом 407. став 2. ЗПП, због чега ти наводи нису били предмет оцене ревизијског суда.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Тужила није успела у поступку по ревизији па нема право на накнаду тражених трошкова ревизијског поступка у смислу члана 165. ЗПП, па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић